

The Holy See

II. JÁNOS PÁL PÁPA **NAGYCSÜTÖRTÖKI LEVÉL A PAPOKHOZ 1996-BAN** Vatikán, 1996. március 17.

Kedves Testvéreim a papságban!

Nézzük csak a meghívásunkat, Testvéreim! (vö. 1Kor 1,26) A papság hivatás, egy egészen különleges hivatás: E tisztséget magától senki sem vállalhatja, csak akit az Isten meghív. (Zsid 5,4) A Zsidókhöz írt levél az ószövetségi papságra hivatkozik, hogy megértesse Krisztus papságának misztériumát. Így Krisztus sem önmagát emelte főpapi méltóságra, hanem az, aki így szólt hozzá: „...Pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint”. (5,5-6)

Krisztus egyedülálló meghívottsága a papságra

1. Krisztus, az Atyával egylényegű Fiú, Melkizedek rendje szerint vált az új szövetség papjává: ő is meghívást kapott tehát a papságra. Az Atya az, aki a szeretet örök aktusával nemzett Fiát „a világba lépésre” (vö. Zsid 10,5) és a megtestesülésre „meghívja”. Ő akarja, hogy egyszülött Fia a megtestesülés által „pap legyen mindörökre”: az új és örök szövetség egyetlen papja. A Fiú papságra szóló meghívásában a Szentháromság misztériumának mélysége mutatkozik meg. Ugyanis egyedül a Fiú – az Atya Igéje, akiben és aki által minden teremtett – képes szüntelenül áldozatul följánlani az Atyának a teremtést, amennyiben megerősíti, hogy minden teremtmény az Atyától ered, és mindennek a Teremtőt dicsőítő áldozati ajándékká kell válnia. Így tehát a papság misztériuma a Szentháromságból ered és a Megtestesülés következménye. Az Atya egyszülött, örök Fia, amikor emberré lesz, asszonytól születik, belép a teremtés rendjébe, és ezáltal válik pappá, az egyetlen és örök Főpappá.

A Zsidókhöz írt levél szerzője hangsúlyozza, hogy Krisztus papsága szorosan kapcsolódik a keresztséghez: „Krisztus azonban a ránk váró javak főpapjaként jelent meg, s belépett abba a nagyobb és tökéletesebb sátorba, melyet nem ember keze alkotott, vagyis nem ebből a világból való... Saját vérével lépett be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök megváltást szerzett.”(9,11-12) Krisztus papsága a megváltás művében gyökerezik. Krisztus saját áldozatának papja: „Az örök Lélek által saját magát adta tiszta áldozatul az Istennek.” (9,14) Ezért az újszövetségi papság, melyre az Egyházban meghívást kaptunk, részesedést jelent Krisztus

egyedülálló papságában.

Általános papság és szolgálati papság

2. A II. Vatikáni Zsinat a meghívás fogalmát teljes terjedelmében mutatja be. Beszél ugyanis az ember meghívásáról, a keresztény meghívásról, és a házasság és családi életre szóló meghívásról. Ebben az összefüggésben a papság egy a meghívások között, egyik lehetséges formája Krisztus követésének, aki az evangéliumban többször is kifejezi a meghívást e szavakkal: „Kövess engem!”

Az Egyházzól szóló, *Lumen gentium* kezdetű dogmatikus konstitúcióban a Zsinat tanítja, hogy minden megkeresztelt embernek része van Krisztus papságában; ugyanakkor világosan különbséget tesz Isten népének minden hívőben meglévő általános papsága, és a hierarchikus papság, azaz a szolgálati papság között. Érdemes ebben az összefüggésben a zsinati dokumentum egész ide vonatkozó részét idézni: „Az Úr Krisztus, az emberek közül választott főpap” (vö. Zsid 5,1-5) az új népet „Istennek és Atyjának országává és papjaivá tette” (Jel 1,6; vö. 5,9-10). A megkereszteltet ugyanis az újjászületés és a Szentlélek kenete által lelki házzá és szent papsággá szenteltetnek, hogy minden cselekedetük által lelki áldozatokat ajánljanak föl, és annak erőit hirdessék, aki a sötétségből meghívta őket csodálatos világosságára (vö. 1Pt 2,4-10). Ezért Krisztus tanítványai valamennyien az imádságban állhatatosan és együtt dicsőítve Istent (vö. ApCsel 2,42-47) adják oda önmagukat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul (vö. Róm 12,1), és a földön mindenütt Krisztusról tanúskodjanak, s az érdeklődőknek adjanak számot az örök élet bennük élő reményéről (vö. 1Pt 3,15). A hívők közös papsága és a szolgálati, azaz hierarchikus papság – jóllehet nemcsak fokozatilag, hanem lényegileg különböznek egymástól – egymásra van rendelve; mert mindegyik a maga sajátos módján Krisztus egy papságából részesedik. Akit a szolgálati papságra szenteltek föl, szent hatalom birtokában alakítja és kormányozza a papi népet, Krisztus személyében létrehozza az eucharisztikus áldozatot és az egész nép nevében fölajánlja Istennek; a hívek pedig királyi papságuk erejével részt vesznek az eucharisztikus áldozatban, és azt a szentségek felvételében, az imádságban és hálaadásban, a szent élet tanúságtételével, önmegtagadással és tevékeny szeretettel valósítják meg. (LG 10)

A szolgálati papság a hívők általános papságának szolgálatában áll. Amikor ugyanis az Eucharisziát ünnepli és a szentségeket kiszolgáltatja, tudatosítja a hívőkben sajátos részesedésüket Krisztus papságában.

Személyes meghívás a papságra

3. Világosan látható tehát, hogy a papi meghívás a keresztény meghívás szélesebb körén belül egy sajátos eset. Általános tapasztalata ez mindannyiunknak, akik papok vagyunk: megkereszteltet és megbérmáltak bennünket; részt vettünk a hitoktatásban, a liturgikus ünnepeken s mindenekelőtt az Eucharisziában. Papi hivatásunk a keresztény élet keretein belül bontakozott ki.

Mégis minden papi hivatásnak megvan a saját története, mely az egyén életének jól

meghatározott pillanataihoz kötődik. Amikor Krisztus meghívta az apostolokat, egyenként mondta mindegyiknek: „Kövess engem!” (Mt 4,19; 9,9; Mk 1,17; 2,14; Lk 5,27; Jn 1,43; 21,19) Kétezer éve ismétlődik ez a meghívás sokak, elsősorban fiatal emberek felé. Olykor meglepetés erejével hat, de soha nem teljesen váratlan. Krisztus hívó szava a követésre általában hosszú előkészületi idő után hangzik el. Semmi meglepő nincs abban, ha az ifjú tudatában egyszer már jelenlévő meghívás – melyet tétovázás vagy egy másik út csábításai háttérbe szorítottak – egyszercsak újra érezhetővé válik. Nem csodálkozunk azon, hogy éppen ez a meghívás érvényesül minden mással szemben, és az ifjú elindul a számára Krisztus által mutatott úton: elhagyja a családot, és kezd különlegesen készülni a papságra.

A meghívásnak vannak bizonyos típusai, melyeket most szeretnék leírni. Az alaptípusokat az Újszövetségben találjuk meg. Krisztus „Kövess engem!” fölszólításával különböző emberekhez fordul: vannak közöttük halászok, mint Péter és Zebedeus fiai (vö. Mt 4,19.22), de ott van Lévi, egy vámos is, akit később Máténak neveznek. Izraelben az adóbehajtó foglalkozása bűnös és megvetésre méltó dolog volt. S Krisztus mégis éppen egy vámost hív meg az apostolok csoportjába (vö. Mt 9,9). Bizonyára igen nagy csodálkozást váltott ki a tarzusi Saul meghívása (vö. ApCsel 9,1-19), aki közismerten veszedelmes üldözője volt a keresztényeknek és gyűlölte Jézus nevét.

A damaszkuszi úton éppen ez a farizeus kapja a meghívást: az Úr belőle akar „választott edényt” formálni, aki arra van rendelve, hogy sokat szenvedjen az Ő nevéért (vö. ApCsel 9,15-16).

A papok mindegyike fölismeri magát valamelyik evangéliumi meghívás-típusban; ugyanakkor tudja, hogy saját meghívásának története, az a hosszú út, melyen Krisztus egész életében vezet, bizonyos értelemben megismételhetetlen.

Kedves Paptestvéreim, gyakran el kell mélyülnünk az imádságban, hogy meghívásunk titkát Isten e páratlan ajándéka iránti csodálattal és hálával telt szívvel szemléljük.

Az apostolok papi meghívása

4. Az a kép, melyet a meghívásról az evangéliumok ránk hagyományoztak, sajátos módon kapcsolódik a halász alakjához. Jézus meghívott néhány galileai halászt, köztük Simon Pétert, és az apostoli küldetést foglalkozásukra hivatkozva világította meg. Amikor Péter a csodálatos halfogás után Krisztus lábához borult és azt mondta: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok”, ezt a választ kapta: „Ne félj! Mostantól fogva emberek halásza leszel.” (Lk 5,8.10)

Péter és a többi apostol együtt élt Jézussal, és együtt jártak vele küldetése útján. Hallották szavait, csodálták cselekedeteit és ámultak csodatettein. Tudták, hogy Jézus a Messiás, akit Isten azért küldött, hogy megmutassa Izraelnek és az egész emberiségnek az üdvösség útját. Hitüknek azonban érlelődnie kellett az üdvözítés titokzatos eseményei által, melyekről Krisztus többször is jövendölt: „Az Emberfiát az emberek kezére adják. Megölik, de harmadnap föltámad.” (Mt 17,22-23.) Mindez halála és föltámadása által valósult meg, azokban a napokban, melyeket a liturgia a szent három napnak nevez.

Krisztus éppen e húsvéti eseményben nyilatkoztatta ki az apostoloknak, mire szól az a meghívás, hogy hozzá hasonlóan, Őbenne papok legyenek. Ez történt akkor, amikor az Utolsó Vacsora termében kereszthalálának előestéjén kezébe vette előbb a kenyeret, azután a borral teli kelyhet, és elmondta fölöttük az átváltoztatás szavait. A kenyér és a bor az Ő testévé és vérévé, az egész emberiségért följánlott áldozattá vált. Végezetül megparancsolta az apostoloknak: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” (1Kor 11,25) E szavakkal áldozatát rájuk bízta, s kezük által az Egyháznak adta az idők végezetéig. Amennyiben Krisztus az apostolokra bízta áldozati halálának emlékezetét, papságának is részesévé tette őket. Az áldozati ajándék és a pap ugyanis szoros és fölbonthatatlan kapcsolatban áll egymással: aki Krisztus áldozatát följánlja, annak részesednie kell Krisztus papságában. A papságra szóló meghívás éppen ezért meghívás arra, hogy Krisztus áldozatát az Ő papságában való részesedés erejéből Krisztus személyében mutassa be. A papi szolgálatot tehát örökségként vettük át az apostoloktól.

A pap egy mindig új és egyre erősödő válaszban valósul meg

5. „Itt van a Mester és hív téged” (Jn 11,28). E szavakat a papi hivatásra vonatkoztatva is olvashatjuk. Isten hívó szava áll annak az útnak az elején, melyet az embernek élete során végig kell járnia: ez a meghívás alapvető és értékes, de nem egyetlen dimenziója. A papszenteléssel valójában megkezdődik egy út, mely a halálig tart, és teljes egészében a „meghívás” útja. Az Úr különböző – e meghívásból fakadó – feladatokra és szolgálatokra hívja a papokat. De van egy ennél mélyebb réteg is. A feladatokon kívül, melyek a papi szolgálat megnyilvánulásai, a dolgok legmélyén mindig ott van a “papi lét” valósága. Az életkörülmények és élethelyzetek állandóan arra szólítják a papot, hogy erősítse meg eredeti választását, s újra meg újra válaszoljon Isten hívására. Papi életünk, mint minden igazán keresztény élet, a hívó Isten szavára adott válaszok láncolata.

Jelentős ebből a szempontból a hazatérő urukat váró szolgák példabeszéde. Mivel uruk késik, virrasztaniuk kell, hogy érkező uruk ébren találja őket (vö. Lk 12,35-40). Vajon ez az evangéliumi virrasztás nem a meghívásra adott válasz egy másik értelmezése? E válasz valójában egy éber felelősségtudatnak köszönhető. Krisztus hangsúlyozza: „Boldogok a szolgák, akiket uruk ébren talál, ha megjön... s ha csak a második vagy a harmadik őrségváltáskor jön, és ébren találja őket – boldogok azok a szolgák” (Lk 12,37-38).

A latin Egyház papjai cölebsz életre kötelezik magukat. Ha a meghívásra adott válasz a virrasztás, akkor ez bizony nagyon fontos tényezője a cölibátusban mindhalálig kitartó hűségnek. De a cölibátus a meghívásnak csak egyik dimenziója, mely az élet során – a papi szolgálatból fakadó – sokféle feladat megoldásának összefüggésében valósul meg.

A meghívás nem statikus valóság: egész sajátos dinamikája van. Kedves Testvéreim a papságban, oly mértékben erősítjük és valósítjuk meg meghívásunkat, amennyire hűségesen éljük Isten és az ember szövetségének misztériumát, s egész különlegesen az Eucharisztia misztériumát; annál inkább megvalósítjuk, minél bensőségesebben szeretjük a papságot és a papi

szolgálatot, melyre meghívást kaptunk. Így válik láthatóvá, hogy a papság révén „valósítjuk meg” önmagunkat, amennyiben magunkévá tesszük meghívásunkat az egyszeri és örök tervnek megfelelően, melyet Isten mindegyikünkéről előre alkotott. Ez az isteni terv olyan mértékben valósul meg, amilyen mértékben elismerjük és elfogadjuk saját életervünknek és életprogramunknak.

A papság mint „officium laudis”

6. Isten dicsősége az élő ember. Szent Ireneus a lehető legszorosabban összekapcsolja Isten dicsőségét és az ember önmegvalósítását.

„Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget” (Zsolt 115,1): ha sokszor ismételtetjük ezt a zsoltársort, megérezzük, hogy az „önmegvalósításnak” olyan transzcendentális vonatkozása és célja van, ami „Isten dicsőségének” része: életünk arra hivatott, hogy a dicséret áldozata, officium laudis legyen.

A papi hivatás különleges meghívás a dicséret áldozatára. Amikor a pap az Eucharisziát ünnepli, amikor a bűnbánat szentségében Isten megbocsátását közvetíti, vagy a többi szentséget szolgáltatja ki, mindig Istent dicsőíti. Ezért a papnak szeretnie kell az élő Isten dicsőségét, és a hívők közösségével együtt hirdetni kell azt a dicsőséget, mely a teremtésben és a megváltásban ragyog fel. A pap arra hivatott, hogy különleges módon egyesüljön Krisztussal, az örök Igével és igaz emberrel, a világ Megváltójával: a megváltásban nyilatkozik meg ugyanis a dicsősége teljessége, melyet az emberiség és az egész teremtés Jézus Krisztusban nyújt az Atyának.

A dicséret áldozata nem csupán a zsoltárokat, a liturgikus énekeket és a népénekeket foglalja magába, melyek oly sok nyelven szállnak föl a Teremtőhöz: a dicséret áldozata mindenek előtt szünet nélküli fölfedezése az igaznak, a jónak és a szépnek, melyeket a világ ajándékba kap a Teremtőtől, s egyidejűleg az emberi lét értelmének fölfedezése. Az emberi lét ezen értelmét a megváltás misztériuma teljesítette be és nyilatkoztatta ki, amikor az emberi életet az isteni étellel összekapcsolta. A megváltás, mely véglegesen a húsvéti eseményben, Krisztus szenvedésében, halálában és föltámadásában valósult meg, nem csupán Isten transzcendens szentségét nyilatkoztatja ki, hanem – a

II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint – „kinyilvánítja az embernek magát az embert”. (GS 22.)

Isten dicsősége bele van írva a teremtés és a megváltás rendjébe; a pap arra hivatott, hogy ezt a misztériumot teljes egészében élje meg, hogy részesévé váljék a dicséret ama nagy áldozatának, mely a világegyetemben szüntelenül megvalósul. Csak akkor képes a családok és egyes személyek szenvedéseire és nehézségeire figyelni, félelem nélkül szembeszállni a rossz és a bűn valóságával, s azokat a lélek erejével legyőzni, ha a világ és az ember megváltásának igazságát a lehető legmélyebben éli.

A pap a hívőkkel együtt tart az Istenben beteljesedő élet felé

7. Isten dicsősége az élő ember. A papot, kinek hivatása, hogy megdicsőítse Istent, a lehető

legmélyebben meghatározza az az igazság, melyet Szent Ireneusz mondatának második fele tartalmaz: az élő ember. Isten dicsőségének szeretete a papot egyáltalán nem idegeníti el az élettől és mindattól, ami az élet része; épp ellenkezőleg, hivatása elvezeti az élet teljes értelmének megismerésére.

Mit jelent az „élő ember”? Az embert jelenti a maga teljes igazságában: az Istentől a maga képére és hasonlatosságára alkotott embert; az embert, akire Isten rábízta a földet, hogy uralkodjék rajta; az embert, aki természete szerint és kegyelemként sok értéket hordoz; az embert, aki kiszabadult a bűn szolgaságából és Isten fogadott gyermekévé lett.

Nézzétek az embert és az emberiséget, akiket a pap maga előtt lát, amikor az isteni misztériumokat ünnepli: az újszülötteket, akiket a szülők keresztelőre hoznak, a gyermekeket és ifjakat, akik hitoktatásra jönnek. A fiatal embereket, akik életük legnehezebb szakaszában megválasztják útjukat, hivatásukat és új családot alapítanak, illetve szemináriumba vagy szerzetbe lépve Isten országának szentelik magukat. A papnak ápolnia kell a kapcsolatot a fiatal emberekkel. Ebben az életszakaszban gyakran fordulnak hozzá vigasztalásért, tanácsért és támaszért, amit imádsággal és okos útbaigazítással tud nyújtani. A pap így tapasztalja meg, hogy hivatása mennyire nyitottá és segítőkésszé teszi az emberek iránt. A fiatalokban leendő családapákkal és édesanyákkal, leendő akadémikusokkal és olyan személyekkel találkozik, akik a holnap társadalmát fogják építeni. E sokféle hivatás mind-mind a pap szívéen keresztül ismeri föl a maga sajátos útját, melyen Isten a személyeket vezeti; és Önmagához vezeti el őket.

Ily módon a papnak része van nagyon sok pályaválasztásban, szenvedésben és örömben, csalódásban és reményben. Az ő feladata, hogy minden helyzetben úgy mutassa be Istent az embereknek, mint személyes sorsuk végső célját. A pap az az ember, akire az emberek rábízák legbenső vágyaikat, s olykor nagyon fájdalmas titkaikat. S óvárogva várnak rá a betegek, az öregek és a haldoklók, mert ők tudják, hogy azon az utolsó úton, mely Istenhez vezeti őket, csak az tud nekik segíteni, akinek része van Krisztus papságában. A pap Krisztus tanúja, hírnöke annak a végső meghívásnak, mely az embert örök életre hívja Istenben. S miközben testvéreit és nővéreit segíti, önmaga is készül: szolgálata adja neki a lehetőséget, hogy hivatásának megfelelően egyre inkább dicsőítse Istent, s így részese lehessen az örök életnek. Így halad előre a nap felé, amikor majd Krisztus mondja neki: „Jól van, hűséges szolgám, ... menj be Urad örömébe!” (Mt 25,21)

A papi jubileum: az öröm és a hála ideje

8. „Nézzétek csak meghívástokat, testvérek!” (1Kor 1,26) Pál apostol korintusi keresztényekhez intézett föl hívásának egész különleges jelentése van számunkra, papok számára. Gyakran kell „meghívásunkra tekinteni”, s újra meg újra föl kell fedeznünk értelmét és nagyságát, mely mindig fölülmúl bennünket. Nagyon kedvező alkalom erre Nagycsütörtök, az Eucharisztia és a papság szentsége alapításának emléknapja. Nagyon jó alkalmak a papszentelés évfordulóit, s mindenekelőtt a papi jubileumok is.

Kedves Paptestvérek, miközben ezeket a sorokat írom, ötven éves papi jubileumomra gondolok, mely ebben az esztendőben van. Gondolok kispaptársaimra, akikkel együtt voltam a szemináriumban, akik hozzám hasonlóan a második világháború drámai időszakától beárnyékolt úton jutottak el a papságra. Akkoriban a szemináriumok zárva voltak, s a kispapok szétszórtaan éltek. Néhányan közülük meghaltak a háborús események során. Az ilyen körülmények között elnyert szolgálati papságnak egész különleges jelentése volt számunkra. Elevenen él emlékezetemben a nagy pillanat, amikor ötven évvel ezelőtt a hívők közössége a „Veni Creator Spiritus” szavaival hívta a Szentlelket ránk, fiatal diakónusokra, akik ott feküdtünk arcra borulva a templom közepén, mielőtt a püspöki kézrátétel által megkaptuk a papszentelést. Köszönjük meg a Szentléleknek a kegyelem e kiadását, mely meghatározta életünket. És kérjük továbbra is: „Imple superna gratia, quae tu creasti pectora”.

Kedves Paptestvérek, szeretnék meghívni benneteket, hogy vegyetek részt a hivatás ajándékáért mondott Te Deumomban. Miként tudjátok, a jubileumok a pap életében fontos pillanatok, hiszen hivatásunk útjának mérföldkövei. A bibliai hagyomány szerint a jubileum az öröm és a hála ideje. A földműves hálát ad a Teremtőnek az aratásért; mi jubileumunk alkalmával hálát szeretnénk adni az örök Pásztornak papi életünk gyümölcseiért, s az Egyháznak és az emberiségnek tett szolgálatért, melyet a Gondviselés szándéka szerint a világ különböző helyein, a legkülönbözőbb körülmények között, sokféle szituációban végeztünk. Tudjuk, hogy „haszontalan szolgák” vagyunk (Lk 17,10), mégis megköszönjük az Úrnak, hogy azt akarta, hogy szolgálói legyünk.

Hálásak vagyunk az embereknek is: elsősorban azoknak, akik segítségünkre voltak, hogy elérjük a papságot, s azoknak, akiket az isteni Gondviselés hivatásunk útján mellénk állított. Köszönetet mondunk mindenkinek, elsősorban a szüleinknek, akiket Isten rendkívül gazdag ajándékként adott nekünk: a tanításnak és jó példának micsoda gazdagságát közvetítették felénk!

Miközben hálát adunk, Istentől és a felebarátoktól a bocsánatot is kérünk hibáinkért és hanyagságainkért, melyek az emberi gyöngeség következményei. A Szentírás szerint a jubileumnak nemcsak az aratásért kifejezett hálának kell lennie, hanem az adósságok elengedését is magában kell foglalnia. Ezért kérjük az irgalmas Istent, engedje el adósságainkat, melyeket életünk és papi szolgálatunk közben halmoztunk föl.

„Nézzétek csak meghívástokat, testvérek!” – figyelmeztet az Apostol. Szavára tehát „nézzük” a már meg tett utat, melyen hivatásunk megerősödött, elmélyült és megszilárdult. „Nézzük”, hogy tudatosabbá váljék bennünk Isten szeretetteljes munkálkodása életünkben. Eközben nem feledkezhetünk meg azokról a paptestvéreinkről sem, akik nem tartottak ki a megkezdett úton. Az Atya szeretetére bízunk őket, és mindegyiküket biztosítjuk imánkról.

Így a „nézés” önkéntelenül is imádsággá válik. És most, kedves Paptestvérek, meghívlak benneteket, hogy csatlakozzatok a meghívás és papság ajándékáért mondott hálaimámhoz:

Te Deum laudamus

Hála neked, Istenem, a papság ajándékáért

9. „Téged, Isten, dicsérünk,
Téged Úrnak ismerünk...”

Isten, dicsérünk és hálát adunk neked:

az egész föld imád téged.

Mi, a te szolgáid a próféták szavával
és az apostolok kórusával hirdetünk
Téged, aki Atyja és Ura vagy az életnek,
minden életnek, mert élet csak Tőled származik.

Benned ismerjük meg, Legszentebb Háromság,
meghívásunk forrását és kezdetét:

Te, Atya, öröktől fogva elgondoltál,
akartál és szerettél minket;

Te, Fiú, kiválasztottál és meghívtál,
hogymint részünk legyen

a te egyetlen és örök papságodban;

Te, Szentlélek, eltöltöttél minket ajándékaiddal,
és szent kenetteddel fölszenteltél.

Te, az időnek és a történelemnek Ura,
elvezettél minket

a harmadik keresztény évezred küszöbéhez,
hogymint tanúi legyünk az üdvösségnek,
melyet az egész emberiségnek ajándékozol.

Mi, a dicsőségedet hirdető Egyház,
kérünk Téged: ne engedd, hogy valaha is elfogyjanak

az evangéliumot szolgáló szent papok;
hangozzék föl minden székesegyházban

s a Föld minden pontján

a „Veni Creator Spiritus” himnusz.

Jöjj el, teremtő Lélek!

Jöjj, hogy fölébreszd az ifjak új nemzedékét,
akik készek rá,

hogymint az Úr szőlejében dolgozzanak,

hogymint Isten Országáé

kiterjedjen a Föld határáig.

És te, Mária, Krisztus Anyja,

aki a kereszt alatt János apostollal együtt

választott fiaiddá fogadtál minket,

virrassz továbbra is hivatásunk fölött.
Rád bízunk a szolgálat következő éveit,
melyeket a Gondviselés még megérvünk enged.
Légy velünk és vezess minket
a világ útjain
azokhoz a férfiakhoz és nőkhöz,
akiket Fiad vére árán megváltott.
Segíts, hogy mindvégig megtegyük Jézus akaratát,
aki az emberek üdvösségére tőled született.
Krisztus, te vagy a reménységünk!
*„In te, Domine, speravi,
non confundar in aeternum.”*

A Vatikánból, 1996. március 17-én, nagyböjt negyedik vasárnapján, pápaságunk 18. évében

II. János Pál pápa

© Copyright 1996 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana